

на съкровището и негова публикация, нещо което тогава бе невъзможно да се направи.

Близо двадесет години по-късно (1992 г.), в качеството си на полеви археолог от Филиала на АИМ при БАН - Шумен, участвах в разкопките на крепостта до с. Злати войвода, организирани от ОИМ - Сливен. Тук му е мястото да си призная, че аз бях инициаторът за тези разкопки. Вече бях навлязъл в една друга научна област - византийската сфрагистика. А крепостта при с. Злати войвода беше придобила по това време славата на "Клондайк" на византийски печати, в зората на демокрацията след като всичко бе позволено.

Разкопките обаче се оказаха рутинни, намирането на печати не се превърна в ежедневие и аз си спомних за моите интереси към нумизматиката. Възползвайки се от благосклонното отношение на ръководството на Община Сливен (на тогавашния кмет Христин Петков) и на директора на музея Георги Кюпчуков⁵, аз реших да направя това, което не можах през 1973-1974 г., а именно пълна документация на съкровището.

За фотографирането на монетите в Сливен бе командирован фотографът на филиала на АИМ - Шумен, Нъшан Карагъзюян. Той фотографира всичките 231 корубести златни монети. Подчертавам последното, защото само професионалистите знаят колко трудно е доброто фотографиране на корубеста златна монета.

Неоценима техническа помощ при работата с монетите и тяхното документиране ми оказа тогавашният хранител на нумизматичната колекция на музея - Антоанета Динкова, която проявяваше интереси към праисторията, но независимо от това тя свърши доста съществена работа, свързана с изтеглянето на монетите, измерване на чистотата на златото при някои от тях, документиране на издрасканите графити и пр., което бе достатъчно, за да и предложи съавторство. През 1993 г. аз имах възможността да специализирам за кратко време (45 дни) в Оксфорд при един от най-добрите специалисти във византийското монетосечене Дейвид Майкъл Меткалф и съответно възлагах големи надежди на тази си специализация, не само да ползвам недостъпна в България литература, но и на вниманието от страна на специалисти, дори си мечтаех, че ще получа предложение в някое английско специализирано издание, където да се публикува съкровището. Изглежда това бе период на застой във византийската нумизматика. Дейвид Майкъл Меткалф в този момент се интересуваше много повече от монетите на норманите. Легендата във византийската нумизматика Майкъл Хенди бе пропаднал някъде из